

390L0618

N:o L 330/44

EUROOPAN YHTEISÖJEN VIRALLINEN LEHTI

29.11.90

NEUVOSTON DIREKTIIVI,

annettu 8 päivänä marraskuuta 1990,

muuta ensivakuutusta kuin henkivakuutusta koskevien lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten yhteensovittamisesta annettujen direktiivin 73/239/ETY ja direktiivin 88/357/ETY muuttamisesta erityisesti moottoriajoneuvojen vastuuvakuutuksen osalta

(90/618/ETY)

EUROOPAN YHTEISÖJEN NEUVOSTO, joka

ottaa huomioon Euroopan talousyhteisön perustamissopimuksen ja erityisesti sen 57 artiklan 2 kohdan ja 66 artiklan,

ottaa huomioon komission ehdotuksen ⁽¹⁾,

toimii yhdessä Euroopan parlamentin kanssa ⁽²⁾,

ottaa huomioon talous- ja sosiaalikomitean lausunnon ⁽³⁾,

sekä katsoo, että

sisämarkkinoiden kehittämiseksi vakuutusalalla neuvosto on antanut 24 päivänä heinäkuuta 1973 direktiivin muun ensivakuutusliikkeen kuin henkivakuutusliikkeen aloittamista ja harjoittamista koskevien lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten yhteensovittamisesta 73/239/ETY, jäljempänä "ensimmäinen direktiivi" ⁽⁴⁾, ja 22 päivänä kesäkuuta 1988 direktiivin muuta ensivakuutusta kuin henkivakuutusta koskevien lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten yhteensovittamisesta, säännöksistä, joilla helpotetaan palvelujen tarjoamisen vapauden tehokasta käyttämistä, sekä direktiivin 73/239/ETY muuttamisesta 88/357/ETY, jäljempänä "toinen direktiivi" ⁽⁵⁾,

direktiivillä 88/357/ETY on tehty palvelujen tarjoaminen jäsenvaltioissa helpommaksi sellaisille vakuutusyhtiöille, joiden kotipaikka on yhteisön alueella, ja annettiin siten vakuutusentajille mahdollisuus turvautua paitsi heidän omaan maahansa sijoittautuneisiin vakuutusentajiin, myös sellaisiin vakuutusentajiin, joiden kotipaikka on yhteisön alueella ja jotka ovat sijoittautuneet muihin jäsenvaltioihin,

erityisesti direktiivin 88/357/ETY palvelujen tarjoamisen vapautta koskevien säännösten piiristä on suljettu pois tiettyjä riskejä, joihin näiden säännösten soveltaminen ei siinä vaiheessa ollut asianmukaista siksi, että jäsenvaltioiden viranomaiset olivat antaneet erityismääräyksiä näiden säännösten luonteen ja sosiaalisten vaikutusten

vuoksi; nämä tiettyjen riskien muodostamat poikkeukset on määrä tarkistaa direktiivin oltua voimassa määrääjän,

yksi näistä poikkeuksista koskee muun kuin rahdinottajan vastuun varalta otettavaa moottoriajoneuvon vastuuvakuutusta,

mainitun direktiivin antamisen yhteydessä komissio on sitoutunut kuitenkin antamaan neuvostolle mahdollisimman pian ehdotuksen, joka koskisi palvelujen tarjoamisen vapautta moottoriajoneuvojen käyttöön liittyvän vastuun (muun kuin rahdinottajan vastuun) varalta otettavan vakuutuksen alalla,

kyseisen direktiivin pakollista vakuutusta koskevat säännökset huomioon ottaen on tarkoituksenmukaista mahdollistaa suurten riskien mukainen kohtelu mainitun direktiivin 5 artiklan mukaisesti kyseisessä moottoriajoneuvojen käyttöön liittyvän vastuun vakuutusluokassa,

suurten riskien mukainen kohtelu olisi valmisteltava myös sellaisen vakuutuksen alalla, josta korvataan moottorikäyttöisille maa-ajoneuvoille ja muille maa-ajoneuvoille kuin moottoriajoneuvoille aiheutuneet vahingot tai tällaisten ajoneuvojen menetykset,

direktiivissä 88/357/ETY säädetään, että niiden riskien, jotka voidaan yhteisön rinnakkaisvakuutusliikettä koskevien lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten yhteensovittamisesta 30 päivänä toukokuuta 1978 annetun neuvoston direktiivin 78/473/ETY ⁽⁶⁾ mukaan kattaa yhteisön rinnakkaisvakuutuksella, on oltava direktiivissä 88/357/ETY määriteltyjä suuria riskejä, ja moottoriajoneuvovakuutuksen luokkien sisällyttämisestä tällä direktiivillä direktiivin 88/357/ETY suurten riskien määritelmään seuraa, että nämä luokat sisällytetään yhteisön rinnakkaisvakuutuksella katettavien luokkien luetteloon,

moottoriajoneuvojen käyttöön liittyvän vastuun varalta otettavaa vakuutusta ja vakuuttamisvelvollisuuden voimaansaattamista koskevan jäsenvaltioiden lainsäädännön lähentämisestä 24 päivänä huhtikuuta 1972 annettu neuvoston direktiivi 72/166/ETY ⁽⁷⁾, sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna direktiivillä 90/232/ETY ⁽⁸⁾, perustuu vihreän kortin järjestelmään ja liikenne-

⁽¹⁾ EYVL N:o C 65, 15.3.1989, s. 6, ja

EYVL N:o C 180, 20.7.1990, s. 6

⁽²⁾ EYVL N:o C 68, 19.3.1990, s. 85, ja

10 päivänä lokakuuta 1990 tehty päätös

⁽³⁾ EYVL N:o C 194, 31.7.1989, s. 3

⁽⁴⁾ EYVL N:o L 228, 16.8.1973, s. 3

⁽⁵⁾ EYVL N:o L 172, 4.7.1988, s. 1

⁽⁶⁾ EYVL N:o L 151, 7.6.1978, s. 25

⁽⁷⁾ EYVL N:o L 103, 2.5.1972, s. 1

⁽⁸⁾ EYVL N:o L 129, 19.5.1990, s. 33

vakuutuksenantajien kansallisten toimistojen välisiin sopimuksiin, joiden tarkoituksena on tehdä mahdolliseksi vihreiden korttien tarkastusten lopettaminen,

on kuitenkin toivottavaa sallia jäsenvaltioille siirtymäjärjestelyt tämän direktiivin niiden erityissäännösten asteittaiseksi täytäntöönpanemiseksi, jotka koskevat suurten riskien mukaista kohtelua mainituissa vakuutusluokissa, mukaan lukien ne luokat, joiden riskit katetaan rinnakkaisvakuutuksella,

jotta varmistettaisiin vihreän kortin järjestelmän sekä liikennevakuutuksenantajien kansallisten toimistojen välillä tehtyjen sopimusten asianmukaisen toiminnan jatkuvuus, on tarkoituksenmukaista vaatia jäsenvaltiossa palvelujen tarjoamisen perusteella liikennevakuutuksia myöntäviä vakuutusyhtiöitä liittymään kyseisen jäsenvaltion toimistoon ja osallistumaan sen rahoitukseen,

moottoriajoneuvojen käyttöön liittyvän vastuun varalta otettavaa vakuutusta koskevan jäsenvaltioiden lainsäädännön lähentämisestä 30 päivänä joulukuuta 1983 annetussa neuvoston direktiivissä 84/5/ETY (¹), sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna direktiivillä 90/232/ETY, vaaditaan jäsenvaltioita perustamaan tai valtuuttamaan laitos, "takuurahasto", suorittamaan korvausta vakuuttamattomien tai tuntemattomien ajoneuvojen aiheuttamien liikennevahinkojen vahingonkärsineille,

lisäksi on tarkoituksenmukaista vaatia jäsenvaltiossa palvelujen tarjoamisen perusteella liikennevakuutuksia myöntäviä vakuutusyhtiöitä liittymään kyseisessä jäsenvaltiossa perustettuun takuurahastoon ja osallistumaan sen rahoitukseen,

joissakin jäsenvaltioissa voimassa olevia suurentuneen riskin vakuuttamista koskevia säännöksiä sovelletaan kaikkiin yrityksiin, jotka vakuuttavat riskejä jäsenvaltiossa olevan toimipaikan kautta; näiden määräysten tarkoituksena on varmistaa, että liikennevakuutuksen pakollista luonnetta tasapainottaa moottoriajoneuvojen käyttäjien mahdollisuus saada liikennevakuutus; jäsenvaltioille tulisi sallia näiden säännösten soveltaminen niiden alueilla palveluja tarjoaviin yrityksiin siinä määrin kuin säännökset ovat yleisen edun kannalta perusteltuja eivätkä ylitä mainitun tarkoituksen saavuttamiseksi vaadittavaa tasoa,

liikennevakuutuksen alalla sellaisten vahinkoa kärsineiden henkilöiden etujen turvaaminen, jotka voivat esittää korvausvaatimuksia, koskee itse asiassa kaikkia, ja siksi on suositeltavaa huolehtia siitä, ettei näille henkilöille aiheudu vahinkoa tai etteivät he joudu epäedullisempaan asemaan, jos liikennevakuutuksenantaja toimii jäsenvaltiossa palvelujen tarjoamisen eikä sijoittautumisen perusteella; tämän vuoksi, ja jos siinä jäsenvaltiossa, johon yritys on sijoittautunut, palveluja tarjoavaa yritystä koskevat määräykset eivät riittävästi turvaa näiden henkilöiden etuja, olisi säädettävä, että sen jäsenvaltion, jossa palveluja tarjotaan, on vaadittavaa yritystä nimeämään edustaja, jolla on sen alueella pysyvä kotipaikka tai joka on sinne sijoittautunut ja jonka tehtävänä on hankkia kaikki tarvittavat korvausvaatimuksiin liittyvät tiedot sekä jolla on oltava riittävät valtuudet edustaa yritystä sen suhteissa vahinkoa

kärsineisiin henkilöihin, jotka voivat esittää korvausvaatimuksia, korvausten suorittaminen mukaan lukien, ja edustaa sitä tai tarvittaessa huolehtia sen edustamisesta kyseisen jäsenvaltion tuomioistuimissa ja viranomaisissa näitä korvausvaatimuksia käsiteltäessä,

tämä edustaja voidaan myös kutsua edustamaan yritystä sen jäsenvaltion toimivaltaisissa viranomaisissa, jossa palveluja tarjotaan, liikennevakuutuksen olemassa- ja voimassaoloa tarkistettaessa, ja

olisi järjestettävä joustava menettely, jolla voidaan yhteisön tasolla arvioida vastavuoroisuutta suhteissa kolmansiin maihin; tällä menettelyllä ei pyritä sulkemaan yhteisön rahoitusmarkkinoita, vaan koska yhteisö aikoo pitää rahoitusmarkkinansa avoinna muulle maailmalle, pikemminkin tehostamaan kolmansien maiden yleisten rahoitusmarkkinoiden vapautumista; tässä direktiivissä säädetään menettelytavoista kolmansien maiden kanssa käytäviä neuvotteluja varten sekä viimeisenä keinona mahdollisuudesta ryhtyä toimenpiteisiin, joilla uusien toimilupahakemusten käsittelyä lykätään tai uusien toimilupien myöntämistä rajoitetaan,

ON ANTANUT TÄMÄN DIREKTIIVIN:

1 artikla

Tässä direktiivissä tarkoitetaan:

- "ajoneuvolla" direktiivin 72/166/ETY 1 artiklan 1 kohdassa määriteltyä ajoneuvoa,
- "toimistolla" direktiivin 72/166/ETY 1 artiklan 3 kohdassa määriteltyä vakuutuksenantajien kansallista toimistoa,
- "takuurahastolla" direktiivin 84/5/ETY 1 artiklan 4 kohdassa tarkoitettua laitosta,
- "emoyrityksellä" direktiivin 83/349/ETY (²) 1 ja 2 artiklassa määriteltyä emoyritystä,
- "tytäryrityksellä" direktiivin 83/349/ETY 1 ja 2 artiklassa määriteltyä tytäryritystä; kaikki tytäryrityksen tytäryritykset on myös katsottava sen emoyrityksen tytäryrityksiksi, joka johtaa näitä yrityksiä.

2 artikla

Korvataan direktiivin 73/239/ETY 5 artiklan d alakohdan iii alakohdan ensimmäisessä alakohdassa oleva ilmaisu "riskejä, jotka kuuluvat liitteessä olevan A kohdan luokkiin 8, 9, 13 ja 16" seuraavasti:

"riskejä, jotka kuuluvat liitteessä olevan A kohdan luokkiin 3, 8, 9, 10, 13 ja 16".

3 artikla

1. Korvataan direktiivin 73/239/ETY III osaston otsikko seuraavasti:

"III A OSASTO

Säännökset, joita sovelletaan yhteisön alueelle sijoittautuneisiin asioimistoihin tai sivukonttoreihin, jotka kuuluvat yrityksille, joiden kotipaikka on yhteisön ulkopuolella."

(¹) EYVL N:o L 8, 11.1.1984, s. 17

(²) EYVL N:o L 193, 18.7.1983, s. 1

2. Lisätään otsikko direktiivin 73/239/ETY 29 artiklan jälkeen seuraavasti:

”III B OSASTO

Säännökset, joita sovelletaan kolmannen maan lainsäädännön alaisten emoyritysten tytäryrityksiin sekä sellaisten emoyritysten suorittamiin osuuksien hankintoihin.”

4 artikla

Lisätään direktiivin 73/239/ETY III B osastoon 29 a ja 29 b artikla seuraavasti:

”29 a artikla

Jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten on ilmoitettava komissiolle:

- a) sellaiselle suoraan tai välillisesti omistetulle tytäryritykselle annetusta toimiluvasta, jonka yksi tai useampi emoyritys on kolmannen maan lainsäädännön alainen. Komissio ilmoittaa asiasta vakuutuskomitealle, jonka neuvosto komission ehdotuksesta perustaa;
- b) jokaisesta tällaisen emoyrityksen hankkimasta sellaisesta omistusyhteydestä yhteisön vakuutusyrityksessä, jonka vaikutuksesta jälkimmäisestä tulisi edellisen tytäryritys. Komissio ilmoittaa vastaavasti asiasta vakuutuskomitealle, jonka neuvosto komission ehdotuksesta perustaa.

Kun toimilupa myönnetään kolmannen maan lainsäädännön alaisen yhden tai useamman emoyrityksen suoraan tai välillisesti omistamalle tytäryritykselle, ryhmän rakenne on eriteltävä toimivaltaisten viranomaisten komissiolle tekemässä ilmoituksessa.

29 b artikla

1. Jäsenvaltioiden on ilmoitettava komissiolle kaikista niiden vakuutusyrityksille aiheutuvista yleisistä vaikeuksista niiden sijoittautuessa kolmanteen maahan tai harjoittaessaan toimintaansa siellä.

2. Komissio laatii ensimmäisen kerran viimeistään kuusi kuukautta ennen kuin tätä direktiiviä ryhdytään soveltamaan ja sen jälkeen määräajoin kertomuksen yhteisön vakuutusyritysten 3 ja 4 kohdassa tarkoitusta kohtelusta kolmansissa maissa niiden sijoittautuessa ja harjoittaessa toimintaansa sekä hankkiessa osuuksia kolmansien maiden vakuutusyrityksistä. Komissio antaa nämä kertomukset sekä tarvittavat ehdotukset neuvostolle.

3. Jos komissio havaitsee joko 2 kohdassa tarkoitettujen kertomusten tai muiden tietojen perusteella, että jokin kolmas maa ei myönnä yhteisön vakuutusyrityksille yhtä tehokasta markkinoillepääsyä kuin yhteisö myöntää kyseisen kolmannen maan vakuutusyrityksille, komissio voi pyytää neuvostolta tarvittavia valtuuksia neuvotellakseen vastaavien kilpailumahdollisuuksien saamisesta yhteisön vakuutusyrityksille. Neuvosto päättää asiasta määränemmistöllä.

4. Jos komissio havaitsee joko 2 kohdassa tarkoitettujen kertomusten tai muiden tietojen perusteella, että jossakin kolmannessa maassa toimivat yhteisön vakuutusyritykset eivät saa sellaista kansallista kohtelua, joka antaisi niille samat kilpailumahdollisuudet kuin kotimaisille vakuutusyrityksille, ja etteivät tehokkaan markkinoillepääsyn edellytykset toteudu, komissio voi aloittaa neuvottelut tilanteen korjaamiseksi.

Edellä ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetuissa tapauksissa voidaan neuvottelujen aloittamisen lisäksi myös 29 a artiklassa tarkoitettujen vakuutuskomitean perustamisasiakirjassa säädetyn menettelyn mukaisesti milloin tahansa päättää, että jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten on rajoitettava tai lykättävä päätöksensä, jotka koskevat

— päätöksen tekemisen aikaan vireillä olevia tai tulevia toimilupahakemuksia ja

— kyseisen kolmannen maan lainsäädännön alaisten suorien tai välillisten emoyritysten suorittamia osuuksien hankintoja.

Mainitut toimenpiteet saavat olla voimassa enintään kolme kuukautta.

Ennen mainitun kolmen kuukauden määräajan päättymistä ja käytyjen neuvottelujen tulosten perusteella neuvosto voi komission ehdotuksesta päättää määränemmistöllä toimenpiteiden jatkamisesta.

Päätösten rajoittamista tai lykkäämistä ei saa soveltaa tapauksiin, joissa yhteisössä asianmukaisen toimiluvan saaneet vakuutusyritykset tai niiden tytäryritykset perustavat tytäryrityksiä tai joissa tällaiset yritykset tai tytäryritykset hankkivat osuuksia yhteisön vakuutusyrityksistä.

5. Kun komissio toteaa jonkin 3 ja 4 kohdassa kuvatun tilanteen syntyneen, jäsenvaltioiden on ilmoitettava sille sen pyynnöstä:

a) jokaisesta sellaisen tytäryrityksen toimilupahakemuksesta, jonka yksi tai useampi kyseisen kolmannen maan lainsäädännön alainen emoyritys omistaa suoraan tai välillisesti;

b) jokaisesta tällaisen yrityksen suunnitelmasta hankkia jostain yhteisön vakuutusyrityksestä sellainen osuus, että jälkimmäisestä tulisi edellisen tytäryritys.

Tämä tiedonantovelvollisuus lakkaa, kun 3 tai 4 kohdassa tarkoitettujen kolmannen maan kanssa on tehty sopimus, tai kun 4 kohdan 2 ja 3 alakohdassa tarkoitettujen toimenpiteiden soveltaminen päättyy.

6. Tämän artiklan mukaisesti suoritettujen toimenpiteiden on oltava niiden velvoitteiden mukaisia, joita yhteisöllä on vakuutusyritysten toiminnan aloittamista koskevien kahden- tai monenvälisten kansainvälisten sopimusten nojalla.”

5 artikla

Poistetaan direktiivin 88/357/ETY 12 artiklan 2 kohdan toisen alakohdan toinen ja kolmas luetelmakohta.

6 artikla

Lisätään direktiivin 88/357/ETY III osastoon artikla seuraavasti:

”12 a artikla

1. Tätä artiklaa sovelletaan, kun jokin yritys jäsenvaltiossa sijaitsevasta toimipaikasta vakuuttaa muun kuin rahdinottajan vastuuseen liittyvän toiseen jäsenvaltioon sijoittuvan riskin, joka kuuluu direktiivin 73/239/ETY liitteessä olevan A kohdan 10 luokkaan.

2. Sen jäsenvaltion, jossa palveluja tarjotaan, on vaadittava, että yritys liittyy kansallisen toimistonsa ja kansallisen takurahastonsa jäseneksi sekä osallistuu niiden rahoitukseen.

Yritystä ei kuitenkaan saa vaatia suorittamaan sen jäsenvaltion toimistolle tai rahastolle, jossa palveluja tarjotaan, mitään muuta palvelujen tarjoamisen perusteella vakuutettuihin riskeihin liittyvää maksua tai suoritusta kuin sellaista, joka on laskettu yrityksen kyseisessä valtiossa 10 luokasta saaman vakuutusmaksutulon tai sen tässä valtiossa vakuuttamien 10 luokan riskien lukumäärän mukaan samoilla perusteilla kuin sellaisten yritysten osalta, jotka vakuuttavat muita kuin rahdinottajan vastuuseen liittyviä 10 luokkaan kuuluvia riskejä kyseisessä valtiossa sijaitsevan toimipaikan kautta.

3. Tämän direktiivin estämättä palveluja tarjoavalla vakuutusyritykseltä voidaan vaatia, että se noudattaa sen jäsenvaltion, jossa palveluja tarjotaan, antamia suurentuneen riskin vakuuttamista koskevia määräyksiä jos niitä sovelletaan jäsenvaltioon sijoittautuneisiin yrityksiin.

4. Sen jäsenvaltion, jossa palveluja tarjotaan, on vaadittava, että yritys huolehtii siitä, että sen alueella tapahtuneisiin liikennevahinkoihin perustuvia korvausvaatimuksia esittävät henkilöt eivät joudu epäedullisempaan asemaan sen vuoksi, että yritys vakuuttaa muun kuin rahdinottajan vastuuseen liittyvän 10 luokkaan kuuluvan riskin palvelujen tarjoamisen perusteella eikä jäsenvaltiossa sijaitsevan toimipaikan kautta.

Tämän vuoksi sen jäsenvaltion, jossa palveluja tarjotaan, on vaadittava, että yritys nimeää edustajan, jolla on valtion alueella pysyvä kotipaikka tai joka on sijoittautunut sinne ja jonka tehtävänä on hankkia kaikki tarvittavat korvausvaatimuksiin liittyvät tiedot ja jolla on oltava riittävät valtuudet edustaa yritystä sen suhteissa vahinkoa kärsineisiin henkilöihin, jotka voivat esittää korvausvaatimuksia, korvausten maksaminen mukaan lukien, ja edustaa yritystä tai tarvittaessa huolehtii sen edustamisesta jäsenvaltion tuomioistuimissa ja viranomaisissa näitä korvausvaatimuksia käsiteltäessä.

Edustaja voidaan myös kutsua edustamaan yritystä sen jäsenvaltion toimivaltaisissa viranomaisissa, jossa palveluja tarjotaan, liikennevakuutusten olemassa- ja voimassaoloa tarkastettaessa.

Se jäsenvaltio, jossa palveluja tarjotaan, ei saa vaatia edustajaa ryhtymään tämän nimittäneen yrityksen

puolesta muihin kuin toisessa ja kolmannessa alakohdassa määrättyihin toimiin. Edustaja ei saa ryhtyä harjoittamaan ensivakuutusliikettä kyseisen yrityksen puolesta.

Edustajan nimeäminen ei sinänsä merkitse sivukonttorin tai asioimiston avaamista direktiivin 73/239/ETY 6 artiklan 2 kohdan b alakohdassa tarkoitettulla tavalla, eikä edustaja ole tämän direktiivin 2 artiklan c alakohdassa tarkoitettu toimipaikka.”

7 artikla

1. Lisätään direktiivin 88/357/ETY 15 artiklan 1 kohtaan ja 16 artiklan 1 kohtaan alakohta seuraavasti:

”Jäsenvaltiossa, jonka alueella yritys aikoo tarjota palveluja muiden 10 luokkaan kuuluvien kuin rahdinottajan vastuuseen liittyvien riskien vakuuttamiseksi, voidaan vaatia, että yritys:

- ilmoittaa 12 a artiklan 4 kohdassa tarkoitettujen korvausvaatimuksia käsittelevän edustajan nimen ja osoitteen;
- esittää selvityksen siitä, että yritys on liittynyt sen jäsenvaltion kansallisen toimiston ja kansallisen takurahaston jäseneksi, jossa palveluja tarjotaan.”

8 artikla

Lisätään direktiivin 88/357/ETY 21 artiklan 2 kohtaan alakohta seuraavasti:

”Jäsenvaltio voi vaatia, että vakuutusyrityksen edustajan nimi ja osoite ilmoitetaan myös edellä mainituissa asiakirjoissa.”

9 artikla

Korvataan direktiivin 88/357/ETY 22 artiklan 1 kohta seuraavasti:

”1. Jokaisen toimipaikan on ilmoitettava valvontaviranomaiselleen palvelujen tarjoamisen perusteella tapahtuvasta toiminnastaan kertynyt vakuutusmaksujen määrä, jälleenvakuutusta vähentämättä, jäsenvaltiotain ja luokkien ryhmittäin. Luokkien ryhmät määritellään seuraavasti:

- tapaturma ja sairaus (1 ja 2)
- moottoriajoneuvovakuutus (3, 7 ja 10, 10 luokkaan liittyvät luvut, rahdinottajan vastuu poisluettuna, eriteltyinä),
- palo- ja muut omaisuusvahingot (8 ja 9),
- ilmaliikenne, merenkulku ja kuljetus (4, 5, 6, 7, 11 ja 12),
- yleinen vastuu (13),
- luotto ja takaus (14 ja 15),
- muut luokat (16, 17 ja 18).

Jäsenvaltioiden valvontaviranomaisten on toimitettava nämä tiedot edelleen kunkin sellaisen jäsenvaltion valvontaviranomaisille, jossa palveluja tarjotaan.”

10 artikla

Korvataan direktiivin 88/357/ETY 27 artiklan 1 kohdan viimeinen alakohta seuraavasti:

”Poikkeus, joka on sallittu 1 päivästä tammikuuta 1995 lukien, koskee ainoastaan sopimuksia, joilla katetaan sellaisia 3, 8, 9, 10, 13 ja 16 luokkaan kuuluvia riskejä, jotka sijaitsevat yksinomaan yhdessä näistä neljästä siirtymäkauden järjestelyjä hyödyntävästä jäsenvaltios-
ta.”

11 artikla

Direktiivin 88/357/ETY 23 artiklan 2 kohdan estämättä direktiivin 73/239/ETY 5 artiklan d alakohdassa tarkoitettuun 10 luokkaan kuuluvan, muuhun kuin rahdinottajan vastuuseen liittyvän riskin osalta ne jäsenvaltiot, joissa palveluja tarjotaan, voivat säätää, että:

- kyseiseen sopimukseen liittyvän vakuutusteknisen vastuuvelan määrä on määriteltävä tämän jäsenvaltion viranomaisen valvonnassa jäsenvaltion säännösten mukaisesti tai, jos sellaisia ei ole, jäsenvaltiossa noudatetun käytännön mukaisesti siihen ajankohtaan saakka, johon mennessä jäsenvaltioiden on ryhdyttävä noudattamaan vakuutusyri-
tysten tilinpäätösten yhteensovittamisesta annettua direktiiviä;
- tämän jäsenvaltion viranomaisten on valvottava tämän vastuuvelan kattamista yhtä suurilla ja toisiaan vastavilla varoilla säännöstensä tai käytäntönsä mukaisesti,

kunnes kolmas vahinkovakuutusdirektiivi annetaan tiedoksi,

- tämän jäsenvaltion viranomaisten on valvottava toisessa luetelmakohdassa tarkoitettujen varojen sijaintia säännöstensä tai käytäntönsä mukaisesti siihen ajankohtaan saakka, johon mennessä jäsenvaltioiden on ryhdyttävä noudattamaan kolmatta vahinkovakuutusdirektiiviä.

12 artikla

Jäsenvaltioiden on muutettava kansallinen lainsäädäntönsä tämän direktiivin mukaiseksi 18 kuukauden kuluessa sen tiedoksi antamisesta⁽¹⁾, ja niiden on viipymättä ilmoitettava tästä komissiolle.

Ensimmäisen alakohdan mukaisesti muutettuja säännöksiä ryhdytään soveltamaan 24 kuukauden kuluessa tämän direktiivin tiedoksi antamisesta.

13 artikla

Tämä direktiivi on osoitettu kaikille jäsenvaltioille.

Tehty Brysselissä 8 päivänä marraskuuta 1990.

Neuvoston puolesta

Puheenjohtaja

P. ROMITA

⁽¹⁾ Tämä direktiivi on annettu tiedoksi jäsenvaltioille 20 päivänä marraskuuta 1990.